

וכהגיע שעות הצהריים — כד מפור לו הו
 שיכסה גם את החור הקטן אשר ב"מסלתם" ..
 ואם איני טועה משתתפת ההנה"צ בקביעות
 בתקציב ועדת התרבות, כלומר מקרה היסוד.
 והעקר רבותי שאתם האכרים ובניה האכרים
 הבורגנים והפרוטים הלאומיים למוניהם,
 תשלמו "קנס" — כמו שקורא לזה ר'
 בנימין — כדי לכפות את הגרעון הזה לקיים
 מה שנאמר: "ישרו בקה"חיסוד מ ל ה
 לחלוצינו!" ...
 (הפרק הנ"ל יבוא בלקה ובאותה
 גודלות בשביל רדקי).
 והני מביא בזה אי-אלו ה ש מ ט ו ת, שלא
 באו בחלק הראשון של "המסלה" ומקומן
 בחלק השני שיופיע א"ה על חשבוננו.
 ואולם הקטעים האלה לא משנת תרע"א ולא
 מישת-ימי-בראשית, אלא שהם מתאימים לו
 לפני ציאות של היום וזמנם משנת
 היסטורית של מאות ושמונים וחמש
 ליצירה!
 מעשה במטרונות אחת אשתו של
 מלחיג פרליטרי ממוסקבה, ששברה לה דירה
 בורגנית דוקא בסביבות "בצלאל" בעיכנו.
 כיון שראתה ששכנתה הבורגנית שברה לז'
 משדתה ושלמה לה 5 שיללינגים בעד עבודת
 יום שלם של 12 שעות, עמדה והגנה על
 השפחה המנוצלת ולא נתקררה דעתה עד
 שבאה והוכיחה את גברתה, כלומר את הש'
 כנה, על פניה על הנצו ו ה תורא...
 לא היו ימים מועטים והמטרונות
 שלנו שברה אף היא משרתת ושלמה לה לא
 חלילה חלשה שיללינגים בדרך הבורגנים
 המנוצלים אלא — דוקא של ש ה ש'
 ליינג ולעבודת יום רק של 12 שעה...

וראשון-לציון הנה הנם: הבורגנים ימ"ש
 שהם מנצלים את הפועלים ביקב, והפרק
 "שבתות היקב" יוכיח!... (דף 76)
 וגם חרבונו זכור לטוב: מסחה ומתולח
 עם ה"חרתים" שלהם... ואחרון אחרון חביבי:
 התיירים הבאים אלינו מדי שנה בשנה —
 "ארצנו לא תכנה מהם" (דף 72), ולא זאת
 אלא שיש גם "עלכון בבקורים האלה" וטוב
 "שישבו להם במקומותיהם" — ורק לא
 ישכחו למען-השם למסר את נדבותיהם הש'
 מנות לקרן-הקימת...
 סלהו נא לי יקירי שאני מעין לנגע
 בעיני ת ר ב ו ת ממש כביאלק וליצמן
 בנאומיהם בת"א, כי הלא בן-אכר הנני,
 זאת אומרת בור ועם-הארץ, פרא אדם שלא
 קרא ולא שנה מעולם שום דבר, בקצור
 "פילוטוניסטן פטפטן" ו"קל משקל" ושאר
 מילימליותא מהפוגרום שרצה לעשות בי
 ה ח ו ל י ג ז ה ס פ ר ו ת י, בעתון התל'
 אביבי כדי לעשותני נקלה בעיני הור ר"ל
 ה"עפר ואפר" בעיני אחבי — וככ"ו עד
 כמה שאני יודע ושומע מן הצד, כבר קדמום
 אחרים ושיך אחר חבר כבר ספר גיאוגרפיה
 של א"י לילדי בתי-הספר של הממשלה
 והשתמש בו לשם תעמולה נגד אחבי במר
 שבות ובקבוצות, והספר הוחרם ע"י הרשות.
 מסופקני מאד אם תעזו ממשלת הפועלים
 במלון יוז ובזכרון-משה להטיל חרם חלילה
 על "המסלה", ואלו דבר יגונבי, כי
 — "ניכשעווא!" — מי שאמר לשמן שידלק
 יאמר גם לחומץ שידלק, ומי שכסה את
 הדפיציט הגדול של "המסלה-בונה" הוא

פתחתקה, למשל, "אנשי גלות הם ומעשי
 גלות בידיהם. נשתיירה אך נשמת-החולין
 ומהרסים את יסודות' התהיה" ... דפדפתי
 הלאה עד שהגעתי למספר י"ג בנימטריא
 טוב, ומצאתי — בעונותינו הרבים —
 "אכובה" שלמה גם בחדרה. ואהרי "מעט
 התכונות" (דף 20) בתל-אביב נסדציונה
 וכיוצא בהם, מצאתי גם שם — אהה! — אד
 "פרזיטיות לאומית".
 טיילתי ארוכות וקצרות בתוך "פינסק
 ומינסק" עד שהובילתני "המסלה" אל חבור
 שבה הצרכתיני ששם ילידי הארץ מדברים
 (לא צרפתית חלילה!) אלא בורגון יהודי
 רומיני ועיניהם מלאות טרכומה" ר"ל, ולא-
 זאת אלא שהן תמיד "קורצות ומחויכות".
 איזה טבע משונה יש לעינים הזכרוניות!
 ומבאן אזהרה חמורה למשיח צדקנו לכל יהו
 לבוא חלילה דרך שם על חמורו, מחמת
 ש"הערבים גונבים את כל החמורים (איני
 זוכר אם גם סוסים?) אשר ברהובות המר
 ישה" ... בקצור, יצאתי משם בפתי נפש
 ובאתי אל המושבת השנית והנה זי לעיני
 שכך רואות! — "עיירה יהודית ליטאית,
 משמרת ורק "פריץ" אין לה". ועדיין מת'
 אוננים הפועלים על אכרי חדרה שכלם
 "פריצים"!
 וגם בפ"ת, אסחמושבות בארצנו, אין
 נחת כי "ישנם כאן אכרים, בעלי כרמים
 ושני "ביהודה ובגליל" בעמוד הרביעי,
 הכותב את ה"שוב תרע"ב" שלנו ונודע לי
 מיד מתוך הפרקים הכתובים באותיות גדולות
 של מודעות הבחירות לפועלים ובקבוצות.
 כדי שירוצו הקורא בהם ולא יכשל חלילה
 החלוצ המתלמד החדש בלמודו — כי בני

כלומר הפונד הלאומי שלנו, וזה אינו הסר,
 כלומר הקהל והמנהיג שנענשו לשמע נאומים.
 * * *
 ובשעת-רחמים, בין השמשות, בזמן
 שלא יום ולא לילה — אוחב אני כדרכי
 להתכנס לשעה קלה לתוך חנותו של קרליו
 או של "הספר", לבן-ישראל, ומשעה שנע-
 שיתי לא עליכם, ול"מחוסר תרבות" —
 התחלתי גם להכנס "לתרבות" נאה, כדי
 להסתכל קצת בתוך הספרים הקונטרסים
 והעתונים המופיעים חרשים לבקרים על
 השלחן ובחלונות-הזכוכית, והנה, בשבוע זה
 נמשכה עיני פתאום אל ספר חדש, בשם
 "המסלה" ספר למוד וקריאה לגדולים מהר
 צאת ועדת-התרבות בירושלם, תרפ"ד.
 ולמה אכחד? — כשראיתי על השער
 בתוב שחור על גבי כחול, את שם המפרש:
 הסתירות העובדים העברים הכללית בארץ
 ישראל — הוצאתי את האספקולו שלי מתוך
 נרתיקם, שפשפתי אותם תחלה בקצה
 ממחטתי הארומה חבשתי אותם על חטמי
 והתחלתי מסתכל למרחוק בספר בכונה גדולה
 לכל צדדיי, ממש כיהודי חרד באתרוג כשר
 ונאק בערב-סוכות, זמה אמר לכם רבותי? —
 לא בא כהבשם הזה!
 אך נכנסתי אל תוך ה"מסלה", הובילוני
 רגלי לעולם חדש שכלו ישן, וכבר בפרק'
 השני "ביהודה ובגליל" בעמוד הרביעי,
 הכותב את ה"שוב תרע"ב" שלנו ונודע לי
 מיד מתוך הפרקים הכתובים באותיות גדולות
 של מודעות הבחירות לפועלים ובקבוצות.
 כדי שירוצו הקורא בהם ולא יכשל חלילה
 החלוצ המתלמד החדש בלמודו — כי בני

עומד באמצע לפני מכונית הצלום ומסתובב
 שם כמו בצירקוס נזכרתי במעשה נאה
 שהיה בבן-מלך תורקיה שאחב את ג'וחא לץ
 החצר, והבטיח לו לעשותו לוויר מיד כשיעלה
 על כסא המלכות. לאחר פטירת המלך, ירש
 בנר את כסאו ועשה לנ'וחא כאשר הבטיח.
 פעם עברה לוויה גדולה לפני החיכל, והמקד
 וווירו עמדו שניהם זהביטן פתאום צוה
 הוויר להעמיד את הלוויה ירד אל המטה
 ולחש דבר-מה באוני המת, הקהל השתומם
 מאד למעשה הוויר, שנעשה להכנס-מדיני
 גדול, כנהוג מיום שנתעלה לגדולה — ולא
 ידע פשר הדבר, ואולם המלך שהכיר את
 ווויר קראהו אליו ואמה לו: והגדינא לי
 בחור, מה לחשת באוני המת? ענה הלץ
 ואמר: כשיעלה הנפטר לישובה של מעלה
 בודאי ישאלו אותו כלם: מה נשמע במלכות
 תורכיה? ואמרתיו לו לענות להם: אם ג'וחא,
 לץ החצר, נעשה לוויר בארמון השולטן,
 תוכלו לשער בעצמכם איזה מין ממשלה יש
 עכשיו בתורכיה? ...
 ובשעה שישבתי במעגל בפגישת ויצמן
 בבית-הכרם ושביעתי קצת נאומים והסתכלתי
 אל הסביבה חשבת' רק זאת: רבש"ע! לו יכלנו
 קצת "לחשות", כי בינינו לבין עצמנו,
 מדברים עתה יותר מדי מרכים שאון יותר
 מדי ועושים פחות מדי, אל נא תצחקו לי
 הביבי! אני יש לי הצעה ממשית למסדרי
 הפגישות והאספות בבית-העם ובבית-הכרם,
 ובית הלאומי בכלל, שהנאומים יהיו
 משלמים מס מכל מלה ומלה חצי גרוש,
 למשל, כמו שמשלמים בעד כל מלה במברקה,
 וזה לטובת קרן-הקימת! ונמצא זה נהנה

מבעד למסורה

(שטורים בהסתכלות)

הוא אשר אמרתי
 לכם תמיד:
 הכל יש לנו
 בא"י יותר מדי
 — פגישות יותר
 מדי נאומים יותר
 מדי וקופצים-בראש
 יותר מדי!

הנה, למשל, הופיע אצלנו בזמן האחרון
 איזה בחור ל' חדש ספקדוסי ספקאמריקני
 שעלה פתאום לא גר אדמה וזכה לגדולה
 במלונריו, מחמת שהוא מושלם בכל המע-
 לות, דחיינו: מנהל לשכת עתונות וכותב
 משמאל ימינו גם בעברית ומזמין
 הזמנות לפגישת ויצמן עם כל מיני עתונאים
 ובלתי נאים, עתונאי-הויץ ועתונאי-פנים
 מרע-רב ומערב ראש-השנה, עתונאים
 "פעילים" השולחים תלגראמים על ביצה שלא
 נולדה ביו"ט, הויץ מאלה שלא נשאו חן וחסד
 בעיני הבחור ל' הזה ונפסלו במבחנם; בן-ישי
 למשל, מפני שקדעתו הוא מסלסל בשערותיו
 ובשיריו יותר מדי, טשרנוביץ שהוא סופר
 רק בשני עתונים גדולים בחו"ל ורודה-שלום
 יותר מדי, קבק שהוא כותב רומנים והשקפות
 יותר מדי, אביגדור המאיווי, שלנו החדש יותר
 מדי, ור' עזמות ימ"ש שהוא מבקר ומנקר
 יותר מדי...
 וכשראיתי אותו בפגישת בית-הכרם
 ה"אינטימית" והעלובה — הוי, מי יזכר את
 פגישת "הכח" ל' ה ב ד י ל' — כשהוא

